

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L. a. s.**, IČO: X., so sídlom v B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou C., s.r.o., IČO: X., so sídlom v B., proti odporcovi **P. H.**, bývajúcemu v K., **o zaplataenie 15,93 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 1 Ro 147/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. októbra 2013 sp. zn. 14 Co 403/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Veľký Krtíš uznesením z 21. mája 2013 č.k. 1 Ro 147/2013-7 zastavil konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za návrh na začatie konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že v tejto veci podal návrh na začatie konania už v roku 2006 v elektronickej podobe, no súd prvého stupňa odmietol takto urobené podanie prijať a DVD nosiče vrátil bez ďalšieho navrhovateľovi. Taký postup Ústavný súd Slovenskej republiky už opakovane (viď napríklad nálezy z 2. júna 2008 sp. zn. II. ÚS 148/08 a z 24. júna 2008 sp. zn. II. ÚS 151/08) označil za neústavný a súdu, ktorý sa ho dopustil, uložil, aby v ďalšom vychádzal z toho, že právne účinky podania zostali zachované s účinnosťou ku dňu urobenia elektronickeho podania. Súd prvého stupňa to ale nevzal na zreteľ a konanie zastavil, i keď pre to neboli dané procesné

predpoklady; poplatok bol totiž splatný v roku 2006 a lehota na jeho vyrubenie uplynula posledným dňom roku 2009.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením z 3. októbra 2013 sp. zn. 14 Co 403/2013 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne. Uviedol, že návrhom na začatie konania s dátumom vyhotovenia v roku 2006 sa navrhovateľ domáhal zaplatenia dosiaľ nezaplateného koncesionárskeho poplatku; podľa podanej pečiatky súdu prvého stupňa bol tento návrh podaný v roku 2013. Aby bolo možné vychádzať z toho, že konanie začalo už v roku 2006, bol navrhovateľ povinný preukázať, že návrh s dátumom vyhotovenia v roku 2006 je totožný s návrhom doručeným súdu v roku 2006. Navrhovateľ to ale nepreukázal. Správne bol preto súdom prvého stupňa vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 16,50 € (položka č. 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.) v lehote 10 dní a poučený, že ak poplatok nezaplatí, súd konanie zastaví (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.). Keďže navrhovateľ napriek tomu poplatok nezaplatil, súd prvého stupňa konanie správne zastavil.

Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a to neústavným postupom súdov, ktorý opísal už v odvolaní. V danom prípade bolo potrebné vychádzať z toho, že návrh na začatie konania bol v súlade so zákonom podaný v elektronickej podobe už v roku 2006, preto súdny poplatok za návrh na začatie konania v roku 2013 už nebolo možné vyrubiť. Ak napriek tomu bolo konanie zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, má postup súdu za následok odňatie možnosti navrhovateľa pred súdom konať. So zreteľom na to žiadal napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Navrhovateľ už vo viacerých iných – skutkovo a právne obdobných – veciach podal dovolanie, v ktorom argumentoval rovnako, ako v preskúmvanej veci. Najvyšší súd k jeho identickej argumentácii v uzneseniach zo 4. novembra 2013 sp. zn. 3 Cdo 336/2013,

3 Cdo 338/2013, 3 Cdo 341/2013, 3 Cdo 354/2013, 3 Cdo 358/2013, 3 Cdo 366/2013, 3 Cdo 368/2013, 3 Cdo 374/2013, 3 Cdo 376/2013, 3 Cdo 378/2013, 3 Cdo 386/2013, ako aj zo 7. novembra 2013 sp. zn. 3 Cdo 335/2013, 3 Cdo 340/2013, 3 Cdo 350/2013, 3 Cdo 355/2013, resp. z 18. novembra 2013 sp. zn. 3 Cdo 331/2013 a 3 Cdo 341/2013 uviedol, že:

1. dovolateľom napadnuté uznesenie nevykazuje znaky uznesení, proti ktorým je dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné,
2. prípustnosť jeho dovolania by vzhľadom na to bola spôsobilá založiť iba vada konania uvedená v § 237 O.s.p.; navrhovateľ vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo,
3. o odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktoré namieta dovolateľ, ide v prípade nesprávneho postupu súdu, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu Občianskym súdnym poriadkom; o takýto prípad ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku podľa § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod (R 50/1997),
4. v danom prípade navrhovateľ v roku 2013 doručil súdu návrh s dátumom vyhotovenia v roku 2006, nepreukázal ale ničím, že ide o ten návrh, ktorý podal v roku 2006; súdom preto nemožno vytýkať, že v roku 2013 podanému návrhu nepriznali účinky, ktoré by jeho návrh mal, keby bol podaný v roku 2006,
5. pokiaľ navrhovateľ namietal, že už nemá k dispozícii originálne DVD s jeho návrhmi podanými v roku 2006 a vytýkal súdom, že mali prijať opatrenia na zachovanie možnosti preveriť totožnosť týchto návrhov, dovolací súd uvádza, že bolo práve na navrhovateľovi, aby sa týchto nosičov nezbavil a nevystavil riziku, že v súčasnosti nevie preukázať, aký návrh na začatie konania podal v roku 2006,
6. pokiaľ súdy vychádzali z toho, že poplatková povinnosť navrhovateľa vznikla v roku 2013 a že – vzhľadom na nerešpektovanie výzvy súdu – sú splnené predpoklady pre zastavenie konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), bol ich následný postup v súlade so zákonom; taký postup nemal za následok vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Na týchto záveroch (1. až 6.) zotrváva dovolací súd aj v preskúmvanej veci, v ktorej (tak, ako vo svojich skorších, vyššie označených rozhodnutiach) konštatuje, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľom, nevyšli najavo

ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p. So zreteľom na to odmietol procesne neprípustné dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková